

Uit de historie

In deze rubriek wordt verteld over de historie en het cultureel erfgoed van Linden

De Jonkheer op een voddenkar

De nu volgende geschiedenis speelde zich af rond de jaren 1905-1908.

In die tijd had Linden een adellijke pastoor, Jonkheer Henricus Vincentius Maria van Rijkevorsel van Kessel. Een flink uit de kluiten gewassen jonkheer, een reus van twee meter met schoenmaat 48 (zijn klompen staan bewaard in ons schatkamertje). Hij liet de huidige pastorie van Linden bouwen. Van hem hebben we de bepaling geërfd dat er in de ruimte voor de pastorie tot aan de Steegstraat geen bouwsels mochten worden opgetrokken. De pastoor was namelijk secretaris van de Coöperatieve zuivelfabriek. Hij moest vanuit de pastorie het zicht hebben op de fabriek, Kerkstraat 13.

Zijn broer, Jonkheer Ludovicus Henricus Maria van Rijkevorsel van Kessel was pastoor te Moergestel. Pastoor Ludovicus kwam graag enkele malen per jaar op bezoek in Linden. Hij reisde dan per trein naar Mill. Daar stond de Lindense pastoor met een rijtuig te wachten. Op de bok zat koetsier Willem van Marwijk (de herbergier van café In 't Kanon). Laat op de middag werd de pastoor weer met het rijtuig naar Mill gebracht, waar hij weer op de trein stapte.

Op zekere dag kreeg Moergestel zin om Linden te verrassen. Hij kondigde zijn bezoek niet aan. Reeds vroeg in de morgen arriveerde pastoor Ludovicus in Mill. Van daaruit toog hij te voet naar Linden. Maar...het weer was warm en de weg was ver. Zweetdruppels liepen in sloten langs zijn gezicht. De ongeveer 50-jarige priester merkte dat hij zich had overschat. Zijn voeten begonnen zeer te doen. Hij was halverwege tussen Mill en Beers. Naar een boerderij gaan om te telefoneren had nauwelijks zin. Er waren in die tijd slechts weinigen die over een telefoon beschikten. In de buurt was geen sterveling te bekennen.

Ja toch...uit een zijweggetje kwam een man met een hondenkar, getrokken door twee flinke grote honden. Het voertuig was geladen met allerlei onduidelijke rommel: vodden, beenderen, oud-ijzer en wat dies meer zij. Dat spul kocht de koopman langs de boerderijen op. Een hondenkar was in die tijd een praktisch vervoermiddel. Met een goed span honden kon men wel 12 tot 15 kilometer per uur afleggen.

De pastoor hield de man staande en zei: "Goeie morgen mijn beste vriend. Gij hebt daar een stel flinke honden voor de wagen. Ik wed dat ze mij ook wel zouden kunnen vervoeren. Zeg, kunt ge mij naar Linden brengen?". De man

lachte: "Dè mende toch zeker nie! 'n Pastoor op een hondenkar". "Hoor eens mijn beste man, het is mij ernst. Wilt gij mij naar Linden brengen? Ik zal u natuurlijk betalen."

De koopman stemde toe. De negotie werd afgeladen en langs de weg achter een paar struiken gedeponeerd. De pastoor nam plaats op de kar en voort ging het, langs de 'Barendonck' door Beers naar Linden. Vlak voor Linden beduide de pastoor om halt te houden. Hij stapte uit, gaf de voerman een beloning en legde de laatste meters te voet af. De Lindense pastoor was wel verrast toen hij zijn broer zo onverwacht voor zich zag staan.

In de loop van de dag kwam de zonderlinge reis ter sprake. De pastoor van Linden, een aristocraat in hart en nieren, kon dit maar moeilijk gedogen. Hij was danig verstoord en gaf zijn broer een berisping. Tegen de avond reed, zoals gewoonlijk, het rijtuig weer voor om de gast naar Mill te brengen.

De koopman zal wel een royale beloning hebben gekregen want later zei hij: "Ik woi wel alle daag unne pastoor naor de pastorie van Liende brenge".

(Uit het boek Linden Groot en Klein, samengesteld door Angeline van der Donk en Antoon Donkers. Dit verhaal is eerder gepubliceerd in de Gemeenschapsbode, juni 1973.)

De klompen van pastoor Van Rijkevorsel van Kessel (maat 48).